

„Danstferen“

et halvugentlig Ugheds- og Oplysningsblad for det danske Folk i Amerika,

udgivet af DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

„Danstferen“ udkommer hver Onsdag og Torsdag.

Pris pr. Aargang i De Forenede Stater \$1.50; til Udlandet \$2.00.

Bladet betales i Forskud. Bestilling, Betaling, Adressforandringer og alt andet angaaende Bladet adresseres:

DANISH LUTH. PUBL. HOUSE, Blair, Nebr.

Redaktør: Harald Jensen.

Entered at the Post Office at Blair, Nebr., as second-class matter.

Advertising Rates made known upon application.

„Danstferen“

bliver sendt til Subskribenter, indtil udrettelig Ophjælpelse modtages af udgiverne og al Gælds er betalt, i Overensstemmelse med De Forenede Staters Postlove.

Naar Læsere henvender sig til Folk, der avorterer i Bladet, enten for at lade bød dem eller for at lade Oplysninger om det avertere, behøves de altid omtale, at de lade Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Nytte.

Landet i Dødens Skygge.

Blandt de mange klingende og stolte Titler, som den tyrkiske Sultan fører — „alle Tidens Krone, alle Landes Hæder, den sejrrige Erobrer, den største af alle Beherskere“ — findes ogsaa den Benævnelserne: „Guds Skygge paa Jorden“. Man haandter ved den, fordi dette med Skyggen er i alt Fald rigtigt. Fra Tronen i Hildiz Kioft falder en lang og dyb Skygge ud over de Folkeslag, som vaander sig under Sultanens Herredømme. Dog ikke nogen Guddoms Skygge — ikke den, om hvilken David synger, at i den kan man bø Ratten over — nej, en DødsSkygge, der, uadvortes set, dræber alt Lys med sit forfærdelige Mørke.

Selv de Mennesker — og deres Tal er ikke saa ringe — der kun ganske overladt har fulgt Beretningerne om de store Mafsakter paa Armenierne i Halvøstjerne og kun har ubestemte Forestillinger om det Glendighedens Slag, hvorunder dette Folk stadig holdes knugtet, har dog vel modtaget det Indtryk, at Armenien er et Land, det helliger i DødsSkygge. Solforladt! Netop det er jo en af Grundene til, at de saa nødig vil se ad den Kant. Vi holder nu engang ikke af Mørket.

De enkelte, som alligevel har vendt Blikket mod „Folket i Dødens Skygge“, og vænnet deres Sjæle saa meget til Mørket, at de har kunnet se og skimte blot en Smule af, hvad det ruger over, de har ønsket, at de kunde lade det sorte Slør synke ned igen — saa haarrejsende er de Rendsgerninger, der dukker op, en efter en, i tusindfoldig Gensjæftelse.

Thi — som det er sagt af Gladstone: „Det er det forfærdelige, at Begivenhederne derovre sta kan ikke engang overdrive.“ De over gaar altid, hvad Haanden tør nedskrive.

Dg en engelst Forfatterinde, som særlig har studeret de armeniske Forholde, skriver: „At fortælle alt, hvad vi ved, vilde simpelthen være at forsejle Hensigten med disse Linjer. Ingen vilde nemlig kunne udholde at læse det!“

Dg saaledes omtrent har Tilstandene været, ikke blot i Kartier, men i Aarhundreder. Der er Vioh i alle Landes Historie — derfor kan den salbe svær at fordybe sig i. Men Armeniens er som skrevet med Vioh. I de sidste Sekler i det mindste.

kommande Hus og plantede sin Vin. . . . . De væsentligste Kilder til Armeniens Arhitorie har vi i Moies af Khorens Skrifter. Denne lærde Mand levede i det femte Aarhundrede og støtter sin — selvstændig overvejende sagnagtige — Armeniens Historie paa Beretninger af Mar-Abas Catina, Syrerer, der Aar 149 før Kristus gennemgik de gamle kaldæiske Manuskripter i de kongelige Arkiver i Ninive, for at finde Optegnelser om Armenierne og Dyrindelse. Han opdagede endelig et Manuskript med den Titel, skrevet paa græsk: „Denne Bog, som indeholder den ældste Historie, blev overfjet fra kaldæisk til græsk paa Befaling af Alexander den Store.“ Af dette Skrift uddrog han Armeniens Historie fra de tidligste Tider og overgav den til Kongen, Bagharshag, som havde udsendt ham til Ninive, og som lod Bogen opbevare i sit Skatammer.

Følge Mar-Abas, gengivet ved Moies af Khorene, stammer Armenierne fra Haig eller Haig — Søn af den Thogarma, der i Bibelen nævnes som Jafets Sønnesøn. Man antager, at Haig var med om at bygge Babel-Taarnet og efter Adspredelsen, med en Familie paa 300 Medlemmer, har slaaet sig ned i Omegnen af Ararat. Efter ham falder Armenierne endnu deres Land for Hayasdan.

Ravnet Armenien stammer fra Aram, en af Haigs Efterkommere, der besteg Tronen 1831 før Kristus og udvidede sit Rige fra Kaukasus til Taurus. De omkringboende Folk kaldte hans Underknyttet Aramianer eller Arams Følgesvende — et Ravn, som senere blev forvandet til Armeniere, hvorefter Landet, de beboede, kaldes Armenien.

Den haigianiske Kongeslagt siges at have siddet paa Tronen i 2,000 Aar. Den sidste af dette Dynasti, en Konge ved Ravn Vahl, som anerkendte persisk Overherredømme, faldt i Kampen med Alexander den Store, som undertvang hele Armenien. Efter mange Omvekslinger kom Landet under Seleucidernes Herredømme.

De regerede det ved Stattholdere, der delte det i Stor-Armenien og Lille-Armenien.

Aar 150 f. K. blev Landet erobret af Partherkongen Arsaces den Anden, som indsatte sin Broder til Konge over hele Armenien.

Under Arsacidernes Dynasti, som varede indtil det femte Aarhundrede, var Armenien Skueplads for idelige Blodjughdskelser, ikke blot gennem fjendtlige Indfald, men ogsaa gennem indre Stridigheder og begyndende Kristenforfølgelser.

I Keiser Augustus' Tid kom Apat-Ahr eller Abgar paa Tronen, og i hans Regerings sidste Aar blev Evangeliet ifølge Legenden bragt til Edesja, hvor Kongen re-fiberede, af Apostelen Thaddæus. Abgar og de fleste af Byens Indvaanere lod sig døbe af Apostelen, men da Kongen døde kort efter sin Omvendelse, faldt hans Søn og Efterfølger tilbage til Afgudsdyrkelsen og lod den nylig indviede armeniske Biskop, Atte, dræbe. Det var alt, siges der, i Aaret 37, at Armenien fik denne sin første Martyr — og hans Blod har i Sandhed været Udfød. En „Sty af Vidner“, der „ikke elskede deres Liv indtil Døden“, er siden staaet frem i hans røde Spor.

Roget efter led Thaddæus Martyr døden, ligesom Armenierne siger, at Bartholomæus, der ogsaa var kommen til deres Land, blev korsfæstet i Arevbanus. De to Aposle havde vundet for Herren, maatte som de med Blod besegle deres Tro.

Udbydte blev dog ikke alle de Kristne, men de første en Skult og upaaagtet Tilværelse, naar ikke Forfølgelser henedte Opmærksomheden paa dem. I Aaret 302 blev saa hele Armenien kristnet af den hellige Gregor, „Lysbringeren“, som han kaldes — ti Aar før Konstantin som Sejrherre drog ind i Rom og gav Kristendommen Ligeberettigelse med Hedenskab. Den armeniske Folkekirke er saaledes den ældste i Verden.

I samme Stund, som Armenien blev en kristen Stat, var den udfjort for Kristenforfølgelser fra de omkringliggende Lande. Periere, Arabere, Mongoler, Tartarer, Seldschuker, Egyptere stredes om Herredømmet over Armenien i de følgende Aarhundreder. Og altid vilde de Befolkningens Tro til Vioh. Vi vil blide — ganske spredt og overladt — i disse blodige Tildragelser. Vi stylder dog det Folk af Brødre og Søstre at vide blot en Smule Veiled om deres endeløse lange Martyrium.

St. Johannes Chrysoftomus, der levede fra 347 til 407, beskriver Tilstandene i Armenien saaledes: „Det er, som om Hjorder af vilde Dyr var sadne over Landet! Overalt Udælgelsesens Vederlyggelighed! Hundreder af Mænd, Kvinder og Børn er slagtede, andre maa fryse og hungre ihjel. Stæderne er øde. Overalt hører man de døendes Jamren, Drenes Stønnen og Graad.“

Hele det femte Aarhundrede igennem var en eneste Strid med Perierne, der vilde paatvinge Armenierne deres Jdtilbedelse. 451 førte St. Vartan, Helt og Helgen, den armeniske Hær mod Perierne. Disse, som var langt overlegne i Tal, opfordrede Armenierne til Underkastelse og Antagelse af deres Religion, men gennem St. Vartan svarede de: „Intet — hverken Sværd eller Tjævla, Jid eller Sværd — kan rokke os fra vor Tro. Vi er ikke mere værd end vore Fædre, som for deres Tro hengav baade deres Ejendomme og deres Liv.“ — Slaget blev tabt, St. Vartan dræbt og Landet overvirket med Mærtvold, Kirkerne nedrevne, Præsterne pint til Døde og unge Mennesker af begge Køn solgt som Slaver.

636 blev Armenien overvundet af Arabere, som begik alle mulige Grusomheder, dræbte Mændene, bortførte Kvinderne og Børnene. I Staden Duin, som de blandt andre tog med Storm, blev 12,000 af Indbyggerne slagtede, 35,000 førte med som Fanger, Kirkerne jævnedes med Jorden.

686 anfede Grækerne at tilrive sig Herredømmet over Armenien. Justinian II sendte en stor Hærend i Landet, som affolkede 25 Provinser. Saracenerne, som tænkte, at Armenierne vilde anerkende Grækerne Overherredømme, faldt omtrent samtidig ind i det ulfkelige Land, ødelagde alle Byer paa deres Vej, dræbte alle Beboerne eller førte dem med som Slaver. Armenierne, som af Fortvivlelse var paa Vanvids Rind, underkastede sig afvælsende Grækerne og Saracenerne. Deh Gang beholdt de sidste dog Overtaget, men Striden brød stadig ud mellem dem paany og gav Anledning til ustandselige Mafsakter paa Armenierne.

850 havde Armenierne forsvigt at affaste Saracenernes Lag, og Kalifen sendte en Hær under Bugha — sin mest haarbhændede Feltherre ind i Landet. Han havde Befaling til at dræbe alle vaabenføre Mænd. Kun hvis de var færdeles smulle, unge og kraftige, maatte de staaes paa det Viltlaar, at de fornægtede deres Tro. — Bugha trængte ind i Armenien — og et forfærdeligt Slagteri begyndte. Landet, skrives der, blev bogstavelig talt gødet med Blod og alle Veje fylde med Lig. De, hvem Valget blev tilfjlet, og som holdt fast ved deres Kristentro, blev pinte, indtil der ikke var et helt Sted paa deres Legeme. Derefter, hvis de endnu levede, blev de dræbt eller korsfæstede.

(Etttes.)

Sherman Statuen.

Et dansk-amerikansk Kunstværk.

Røbenhavnstidende „Dannebrog“ af 18. Juni skriver: Der er nu kun ni Maanedes tilbage, til den gigantiske Statue, der skal forherlige den store Hærfører i den amerikanske Borgerkrig i Trebørne, General Sherman, skal være færdig for at afføres paa Pladsen ved Parlamentsbygningen i Washington, udfør det høide Hus. Til April 1903 er nemlig Afførelsesforberedelsen be-finitiot fæstet. Saa der er ingen Tid

at spilde. Men Arbejdet er da ogsaa nu saa vidt fremme, at der næppe bliver Tale om nogen Forsættelse. Dette erfarede vi, da vi aflagde et Besøg i Professor Stephan Sindings store, hggelige Atelier, der ligger i Kunstnerens smulle Villa paa den stille, idylfille Fjendensvej paa Frederiksberg. Det er jo Stephan Sinding, som har paataget sig at udføre de to store allegoriske Side-Grupper, til Rytter-Monumentet, Grupper, der fremstiller Krigen og Freden.

Bore Læsere vil erindre, at det var for nogle Aar siden af døde Landsmand i Amerika, Billedhuggeren Kahl-Smith eller Kahl-Smith, som hans Navn nu almindelig er blevet til i Amerika, der sejrede i den internationale Konkurrence om Monumentet. Behømmelses-Komiteen med General Miles i Spidsen tilkendte enstemmig vor Landsmand første Pris. Med stor Energi fastede han sig over det værdige Arbejde og fik alle Forarbejder gjort. Han fik bygget et værdigt Atelier, fik rejst Figurer, modelleret smaa Gips-Modeller af Monumentets enkelte Dele og indlød for Hundreder af Dollars Voks, i hvilken han vilde modellere Hovedfiguren — da pludselig Døden bortførte ham fra Arbejdet, netop som han stulde til at tage fat paa den egentlige Udførelse af Værket.

Profesfor Sinding viser os en Række Fotografier af alle disse Forberedelser, bl. a. af det store Jernstatu, der var rejst til Rytterstatuen, og desuden ser vi Kahl-Smiths smaa Gips-Modeller af de allegoriske Grupper. Disse er dog saa smaa, at i alt Fald en Jtte-Kunstner vanskeligt gør sig klar over Entelighederne. Profesoren lægger ikke Stul paa, at han nødig har givet sig i Kæft med denne bundne Opgave; naar han alligevel har opstjbt Kæmfru Kahl-Smiths Dødt, da stuldes det ene det Vensteb og den Beundring, han nærede for den af døde betydelige Kunstner.

Vi tager derefter de to store Grupper af Krigen og Freden i Djesjn. Man gør sig et Begreb om Monumentets Proportioner, naar man hører, at disse Grupper alene er 10 Fod høje.

Vi ser først Freden, som Kunstneren lige har gjort færdig i Veret, og som om saa Dage vil være færdig i Gips. En høj, slank og ung Kvindefikkelse af stor plastisk Støthed stuer os i Møde. Blikket har et eget forklaret og vidunderlig levende Udtryk. I Haanden holder Figuren en stor Blomstergren. Ved Kvindens Fod ses nogle smaa Dreng, der fodrer Duer.

Krigen symboliseres ogsaa ved en Kvinde, men hun er gammel, om end en kraftig, knokkel- og senefæst Stikkelse. Det stærke, furede Ansigt, hvorom det store, tjæfede Haar flager blidt og uordentlig, har et haardt, ubøjeligt Udtryk. Denne Kvinde vandrer hen over Lig paa Slagmarken. Hun har netop sat Foden paa en falden Soldats Lig, som Ravnene alt har faaet fat i. Og samtidig med at hun vandrer hen over Lig, ses det, horeledes hun sønderriver alle Vaand. Det er Krigen.

Desværre fik vi ikke det fulde Totalindtryk af denne Gruppe, da den alt var færdig i Gips og delt i forskellige Stykker, parate til at nedpaffes og forsendes. Men sikket vil denne Gruppe saavel som Freden være overordentlig virkningsfuld. Dg vi kunne da ogsaa af ærlig Overbevisning lykønske Kunstneren til dette Arbejde, for hvilket vor af døde Landsmand i første Række vil hofte Vren.

Kæmfru Kahl-Smith, der nylig har været her i Byen paa en kort Visit for at se Grupperne, skal da ogsaa, erfarer vi fra anden Side, være tilfreds med Arbejdet. Fruen er vendt tilbage til Washington. Lige saa snart Freden ogsaa er færdig i Gips, vil begge Grupperne blive affendte til Amerika. Dg naar de er naaede berover, faar jeg et Telegram, siger Profesoren til os, og jeg maa da i Huj og Haft begive mig over Atlanter. Jeg skal selv stille Grupperne op paa Pladsen foran det høide Hus. Det bliver kun et kort „trip“. Jeg har saa uhyre travlt for Tiden.

Profesoren suffer, og vi trøster ham med, at han sikket baade vil faa Fornøjelse og høfte Vre i Amerika. Selve Statuen er næsten færdig, meddeler Hr. Sinding. Det er den danske Kunstner Lauritz Jensen, som udfører den. Rytterstatuen er modelleret i Voks, det Materiale, som altfaa ogsaa Kahl-Smith vilde have benyttet. Rytterstatuen saavel som de Grupper, jeg har udført, skal høies i Bronze, et Arbejde, som i sin Høhed skal udføres i Amerika.

„Stam“

Det er nu fulde fire Aar siden, Otto Sverdrup paa „Fram“ den 24. Juni 1898 sejlede fra Kristiania for at udføre et omhyggelig planlagt Togt langs Grønlands Vestkyst og saa vidt muligt videre, maatte rundt om Grønland.

Der kom i Efter sommeren 1899 direkte Bud om Fæden, der over Upernivit var gaaet gennem Smiths Sund til Foultie-Fjorden, hvor svær Is nødte til ny Kurs, som fattedes med Glesmere Land. Derefter passeredes Greeley-Expeditiøns Vinterkvarter, Camp Clay, og Ophold toges i Bugten mellem Kap Sabine og Hanes Land, hvorefter Overvintring formentlig vilde ske i Pandora Harbour. Eks-peditiøns Løge Svendsen var død om Sommeren, dens andre Medlemmer rulle og ved godt Mod. Brevstribere (i Kristiania „Aftenposten“) den svenske Botaniker Symmons, mente, at Sverdrup i Sommeren 1900 principalliter vilde søge at naa længere mod Nord, men ret snart gaa hjemover, hvis Forsøget mislykkes.

Vid senere paa Efteraaret 1899 kom et indirekte Bud fra „Fram“, som den 18. August fra Beary-Dogtets „Diana“ var observeret lidt Nord for Foultie Fjord under uafvænlig lette Jæforhold. Det var i Henhold hertil, at man troede, at Sverdrup vilde overvinde (1899-1900) i Pandora Harbour. Efter den Tid har man intet hørt. Det var Sverdrups Mening, at Expeditionen stulde være tre Aar, men „Fram“ var rustet for fem Aar. Da man i Fjor mod Forventning intet Budstak fik, kan man kun gætte sig til, hvilke Uendringer i sine Planer Sverdrup mulig har fundet Grund til at gøre. Naturligvis haaber man nu en Gang i Sommer at faa „Fram“ hjem til Norge, men selv om Stibet maa overvinde paany, behøver Expeditionen jo ikke at lide Mangel.

Da Kong Edward den Tjvende fødte.

En interessant og sandfærdig Historie, som endnu ikke har været trykt, fortælles om et Ugently, Kong Edward havde i sin Ungdom.

Medens Prinsen, der den Gang kun var mitten Aar, rejste i Amerika i Aaret 1860, tilbragte han nogle Dage med at stude Prærieens i Staten Illinois. En Dag kom han ophidset som han var af Jagten, bort fra sit Følge, og efter nogle saa Timers lang Tid Jagt sandt han, at han var langt borte fra menneskelige Væsen og Boliger og i en adelsk udend Egn.

Da Dagen begyndte at hælde, stred Prinsen rask fremad, haabende at naa en menneskelig Bolig, inden Mørket faldt paa. Efter at han i nogen Tid var gaaet rask til, fik han til sidst Øje paa en Mand, der gik og pløjede sin Mark i nogen Afstand.

Da Prinsen naaede Manden, fortalte han ham, horeledes det var gaaet ham, og bad ham om at spænde sine Bælte for en Vogn, der stod nærvæd, og føre ham til Breefe, hvor han stulde opholde sig om Natten.

Manden laggede tankesuld paa sin Straa og lagde tilfjdt: „Hvorfor stulde jeg egentlig gøre det? Mine Bælte er trætte og jeg har intet at bestille i Breefe.“

„Men min gode Mand,“ svarede Prinsen, „det er meget vigtigt for mig at komme dertil, for Natten falder paa, jeg har ikke megen Lyft til at blive ude hele Natten, og mine Venner vil blive angstelige for mig.“

„Det gør mig saamaand ondt for Dem, men det har jeg nu ingen Lyft til,“ sagde den pløjende Mand, idet han betragtede Prinsen med mere Mistantfomhed end Medfølelse.

„Maakte De ikke ved,“ vedblev Prinsen utaalmodig, „at De nægter at gøre en engelst Adelsmand en Tjenestle?“

„Ja, hvad skal man sige til det,“ svarede Manden. „Vi er alle af samme Surdej her i Landet, Herre. Men hvis De vil have, at jeg skal føre Dem til Breefe, saa vis mig Deres Pas.“

Prinsen viste ham saa sit Pas i Form af en Pengefeddel, der var thve Kroner værd, hvilket viste sig at være bestemmende for Landmanden.

„Arh saa op, Herre,“ sagde han, idet han hurtig spændte Bæltene for Vognen, og i venstabelig Samtale med den mærkelige Ruff førte Prinsen til sit natlige Sovetkvarter.

Hans Benners og Følges Betyrning blev ikke saa lidt blandet med Morstak, da de saa Krvingen til den brittiske Trone sørende paa en simpel Vogn, leende og passfærende med Ruffen, der nu var bleven den mest elsteværdige og berebwillige Mand.

Da Prinsen var stegen af og havde besselnet sin Ruff med en anden Pengefeddel, trøttede han ham hjertelig i Haanden og lagde:

„Naar du nu kommer hjem, kan du fortælle din Kone, at du har beovft Prinsen af Wales en stor Tjenestle, og at han staaer i Gæld til dig derfor.“

„Min Tro,“ sagde Bonden, „det var jo helbtigt, at vi saa tom af Sted.“ Derpaa strakte han sin Haand ud igen og vedblev:

„Lad være, De er Prins eller ikke Prins, saa er De af den ægte Sort, og hvis De en anden Gang kommer til denne Egn, saa sig ind til mig igen. Gamle Mo'r derhjemme vil blive glad over at se jer.“

Mindesten.

Hensigten med disse Linier er blot at meddele Venner af af døde Pastor N. Lang, at Undertegnede har, med hans Hustru Tilladelse, begyndt en Indsamling til en Mindesten over vor af døde Ven og Broder.

Det er ikke Meningen at foranstalle en Indsamling over hele vor Kirke, men kun bringe Gud og Anmodning til faabanne, som her i Livet var nærmere knyttet til den af døde. I de Stedse, hvor Pastor N. Lang før har virket, har Præsterne velvilligt lovet at tage imod Gaaver. Mulige Bidrag bedes sendt til en af undertegnede.

Rev. C. H. Jensen, 1130 Round Ave, Racine, Wis.
Rev. J. B. Jensen, 524 Jabella Str., Keenah, Wis.

Status for The Lutheran High-school and College Association, Racine, Wis.

Genodom: 140 Lotter værd \$250.00... \$35,000.00
Stolegrund: 12 Lotter a \$250.00 3,000.00
Stolebygning: 27,000.00

Talt Værdi: \$65,000.00

Gæld: Gæld paa Lotter ... \$ 9,000.00
" Bygning " 10,000.00
Anden Gæld 5,000.00

\$24,000.00

Netto Værdi: \$41,000.00

Denne Værdi forbeholdt paa 400 Aktier giver altfaa hver Aktie, som sælges for \$25, en Værdi af over \$100.00.

Prisen paa Lotterne, der ligger saa at sige midt i Byen, er sat alt for lavt, og de vilde kunne sælges til ikke saa faa tusinde Dollars mere end den her angivne Værdi. Det vil heraf ses, at naar vi udbjeder Aktier til Salg, er det ikke for at bede Folk ude noget for intet, men vi giver en reel Værdi, som intet Kompagni for har tilfjdt sine Aktiebeholdere.

Man kunde saa spørge: Hvorfor vil I da sælge Aktierne, naar de har saa lov en Værdi? Dertil svarer vi, at det er for at faa saa mange folk mulig af vort Folk interesserede i Stolelagen.

Vi har derfor ogsaa en Paragraf i vore Love, som forbyder nogen at holde mere end 25 Aktier; denne Bestemmelse er tagen for at helle Bærdien ikke skal komme paa nogle faa Hænder; thi det vilde jo være en god Forretning for nogle enkelte at tage det hele, dette vilde vi for Sagens Skyld forhindre.

Desuden kan kun Lutheranere blive Aktiebeholdere i Kompagniet, hvilket Bestemmelse er tagen for at Stolen ikke nogen Sinde stulde blive en ikke-lutherisk Stole.

ABC med Billeder.

En praktisk Bog for Smaabarn. — 64 Sider. — Gødt indbunden. Pris 20 Cents.

Hyrden og Lammet.

En lille Bog for Børn. — 32 Sider. — Gødt indbunden. Pris 10 Cents.

Danske i Amerika.

Nogle Blade af den danske Udvandnings Historie særlig den ældre, (1840-1860) med en Overfigt over Danmarks Antal og Udvandrelse i De Forenede Stater.

Pris 25 Cents.

Danish Luth. Publ. House, Blair, Nebr.